

¶ Λύγυδημας Νάξιος, ἐπέδησεν φυρά A
δες, ἵπποις τὰ κτήματα ἀντίθετος οὐδέ-
λησεν εἰλα. ή βερεχέος ἀρρεχέειν, αὐτοῖς
τοῖς φυράσιν απόδεστο· τὰ τακτήματα,
ὅσα λινὸς αὐτὸς ἔν τισιν ἡραστησίος ἡμίση-
ρα αἰσκενεύειν, ἵπποις τοῖς τε φυράσιν, καὶ
τοῦ δίγεων τῷ βουλομένῳ ὡς ἐπιγενεφίλεια
εἰ τῷ περιειδρόν ἔνομει.

¶ Βυζαντίος ἡ, διεδόντες λαμπρά πονού, τὰ
τειχῖν τὰ δημόσια ἀπέδοντο τὰ μὴ κέρπη-
μα, χέργον τινά, τὰ ἡ αἱρετικαί, δεννάσαι, τὰ
τε διασωτικά καὶ τὰ πατεικατατούματα τοις ἡ
ὅσα εἰς χωρέοις ἴδιωτοις λινοῖς ανοικοῦτο
πολλοῖ, λινοῖς εἰς τὸ μῆρον κτημάτων.
τοῖς τειχίσιν τινὶ δέσιαν, καὶ τινὶ τοῦ διὸν
διατοπλίσιν, τῷ τὸ ἡραστησίον διεμεγετο-
πολιν, καὶ μάγτων καὶ φαρμακοπολιν, καὶ
τῷ διγεων τῷ τειχοτύπων. τέτον ἡ μέρες
τοῦ ἡραστησίου χρονεῖν ἵταξαν, τῷ τε
νομοπάτον τινὶ καταλαγών ἀπέδοντο
μῆρα γεωπέτην ἵτερον δὲ τὸ λινὸν οὐτε
διπολέμει τέτερον, εὗτοι πεταδοι πάρ τετέ-
ρον εἰ ἡ μή, σέρηνος λινοῦ. ὅντος δὲ νόμου
αὐτοῖς μὴ τῇ πολιτίᾳ δὲ αὐτὸν εἰς αὐτὸν
αἱμοφοτέρον ἡ, χρημάτων διεδέντες, ἐπι-
φίσαισι τὸν εἰς ἑνὸς ὄπιτον, αὐτοῖς καταβα-
λόντα μηδὲ πειάνοντα, τῇ πολιτίᾳ. εἰ στ-
ποδεῖται δὲ γρύπερμον, καὶ χρονιώτες χρη-
μάτων, κατηγειρούτα πολιτα τοῖς εἰς τὸ πον-
τοῦ. χέργον ἡ θησαυρόν, τῷ ἐμπόρον αἰγα-
νάκτοιων τοὺς εἰδότας, αἴτιον τούτοις δημι-
κάτοις. τοῖς δὲ αἰγαυμένοις π, ἵταξαν ωρές
τῆς πιμῆς διδόνει τὸ περιέχον. μετοίκων δὲ
τινῶν δημιτρενεικότων τῷ τειχόφων εἰς
τὰς δημοσίας ὁδοὺς καὶ τοῖς αἰακαθμοῖς,
καὶ τὰ περιφερέγματα, καὶ ταῖς διέσεις ταῖς
αἰγαυρεμένας εἴξα, ἐπόλιτον. ανοικοῦσιν ὅση
λιν τὰ κτήματα· καὶ σωμένην χρημάτων
οὕτως συχνά, τὸ τε νόμομα τῷ δὲ Α-
θηναῖοις, αἰδημιον ἰποίοις. τοῖς δὲ τι-
μῶν, ἐκλίνοντο ποδες αὐτοῖς αἰακομένειν.

¶ Lygdamis Naxius, quibusdam in exiliis actis, cum facultates illorum nemo vellet, nisi admodum paruo, emere, vendidit ea ipsi exilibus. Ea etiam, quæ ut dona diis consecrarentur in officinis non proflus elaborata iacebant, vendebat tam exilibus quam aliis, permittens ut emeris nomen in unoquoque prescriberetur. ¶ Byllantij in pecunia penuria publicos lucos & loca sacra vendiderunt. Fructuosa quadem ad certum tempus, sed infrustruosa ad proprietatem perpetuam. Itemque ea, quæ sodalites possidebant, & quæ ad sacra gentilitia pertinebāt, cum alia, tum in agris priuatis sita. Nam haec magno emebantij, quorum reliqua erat possessio. Sodalitiis autem tradebant publica alia, quæ erant circum gymnasium, aut forū, aut portum, nec non forensia loca, ubi aliquid vendebatur. Præterea salinas maris, & salis mercaturam. Item vbi quæstus faciebant præstigia cum artifices, vates, & qui medicamenta vendebant, & huius generis alij constitueruntque ut tertiam partem quæstus penderent. Iam permutandæ pecunia mensam, tantummodo unum elocarunt. Neque licet alio nummo vel de altero emere, vel altera vendere quicquam. Quod si quis fecisset, pecunia ea multabatur. Cum autem apud illos lex esset: Non habendum pro ciue, qui non vtroque parente ciue natus fuisset: regentes pecunia scitum fecerunt: Quod altero tantum parente ciue natus esset, si persoluisset duodecim millia nummum, pro ciue habendum. In caritate vero anno nonnullum cum pecunia inopia laborarent, deduxerunt nauigia ex ponto. Quod cum mercatores iniquo animo ferrent, usurparunt eis decimas. Qui emebant autem tunc, ab eis ultra precium ipsum illas decimas exigebant. Cum autem ex incolis quidam frenore collocaſſent pecunias, oppositis bonis, neque esset unde ille persoluerentur, scitum fecerunt: ut quæ tertiam partem debiti seu pecunia mutuæ, tributi nomine conferret, bona illa tanquam propria retineret. ¶ Hippia Atheniensis eminētia in superioribus partibus ædium, & projecta in publicas vias, itemque scalarum gradus, & præmunita vestibula, & ianuas quæ aperiendo extrosum vertebantur, vendidit. Emebant igitur haec illi prædiorum domini, & ita copiosa pecunia collecta est. Nummum etiam qui tunc Athenis usurpabantur, improbum esse iussit, & pretio constituto a se pecuniam omnem deferti imperauit.